

derfaatligt Forhold til en fremmed Regjering, og da vilde der neppe mere blive. Spørgsmaal om hans Valgbarhed —, og det er umuligt, paastaaer jeg, at den Egenkab, at have været Bosiddende i Valgkredsens i det sidste Aar før Valget, kan tabes. Dersom vi ere enige om, at Bestemmelsen „det sidste Aar“ skal regnes fra Valgdagen tilbage, saa indeholder § 38 kun en Betingelse, der er utabelig, og følgerigt kan § 58 ikke finde nogen Anvendelse paa dette Tilfælde. — Man søger imidlertid en Hjemmel for den modsatte Anstuelse deri, at en Sætning, der stod i den ældre Grundlovs § 62, som isørvrigt var ligelydende med Indholdet af § 58 i den reviderede Grundlov, er udeladt af denue. Denne Sætning hjemlede udtrykkeligt de Landstingsmænd, som vare valgte med Sagttagelse af den Forfrist i den gamle Grundlov, at tre Fjerdedele af Landstingets Medlemmer skulde høre i Valgkredsen, Ret til at blive siddende i Thinget, uagtet de flyttede bort fra deres Valgkreds. Paa Grund af denne Udeladelse var det, at den ærede Ordfører for det Udvalg, der var nedsat her i Thinget over Forslaget til en ny Valglov, (Krieger) under Forhandlingerne om dette kom til det Resultat, at nu maatte Domicilbestemmelsen have faaet en strengere Betydning end den, som den tidligere havde haft. Jeg kan nu vel ikke angive, hvorfor den omtalte Sætning er bleven udeladt af § 58 i den reviderede Grundlov, men der kan dog have været en overordentlig god Grund til at udelade den, nemlig den, at man anfaaer den for overflødig. Men, selv om denne Sætning ikke havde staaet i den gamle Grundlov, saa paastaaer jeg dog med den allerstørste Bestemthed, at det aldrig tidligere vilde være faldet Noget ind at bestride et Landstingsmedlems Ret til at blive siddende i Thinget, fordi han flyttede bort fra Valgkredsen. Jeg skal senere godtgjøre dette af den factiske og juridiske Fortolkning, som der er givet en anden Bestemmelse i den ældre Grundlov. Der er mange Exempler paa Tilfælder i Grundloven, der ere af selvsamme Natur som den, jeg nævnte til den gamle Grundlovs § 62, Tilfælder, der vel ligesom den begynde med Partiklen „dog“ men som alligevel ere fuldstændigt overflødig

og forstaae sig af sig selv. Jeg skal anføre et Par Exempler herpaa fra den nuværende Grundlov, idet jeg forbigaaer dem, der kunde findes fra den ældre Grundlov. I den reviderede Grundlovs § 25 staaer der saaledes: „I særdeles paatrængende Tilfælde kan Kongen, naar Rigsdagen ikke er samlet, udstede foreløbige Love, der dog ikke maae stride imod Grundloven“. Hvo betvivler, at foreløbige Love ikke maae stride imod Grundloven? Det er jo noget ganske Selvsølgeligt. I Grundlovens § 84 hedder det: „Den, der ikke selv kan ernære sig eller Sine, og hvis Forsørgelse ikke paaligger nogen Anden, er berettiget til at erholde Hjælp af det Offentlige, dog mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabyde“. Dette skulde jeg dog troe ligeledes følger af sig selv. I § 86 hedder det: „Enhver er berettiget til ved Trykken at offentliggjøre sine Tanker, dog under Ansvar for Domstolene“. Hvo vilde tvivle om, at Domstolene vare berettigede til at overholde Presselovene, selv om denne Tilføielse ikke havde staaet i Grundloven? Udeladelsen af Bestemmelsen i den ældre Grundlovs § 62 af § 58 i den reviderede Grundlov kan altsaa ikke være afgjørende. Det er ubestemt og ubevisligt, at Landstingsmænd i de tidligere Rigsdage vilde være blevne betragtede som havende fortabt deres Ret, isald hiin Bestemmelse ikke havde staaet i den ældre Grundlovs § 62, og der kan være den meget gode Grund til dens Udeladelse af den reviderede Grundlovs § 58, at man har fundet den overflødig.

Jeg troer virkelig hermed i ethvert Fald at have godtgjort, at Sagen er overordentligt tvivlsom, og at den ingenlunde er saa utvivlsom, som det ærede Udvalg har forudsat, men jeg skal endnu tillade mig at anføre et Par Exempler paa, hvorledes man efter den ældre Grundlov har betragtet og afgjort ganske lignende Spørgsmaal. I den ældre Grundlovs § 40 staaer der, at valgbar til Landstinget er enhver uberygtet Mand, som i det sidste Aar — dette er accurat det samme Udtryk, som findes i den nuværende Grundlovs § 38 — enten har svaret i directe Skat til Staten eller Kommunen 200 Rd., eller godtgjør at have haft en reen aarlig Indtægt af 1,200 Rd. Hvorledes